

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:7

Onder redactie van Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Ds A. Ringnalda, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dordrecht; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie (tijdelijk):

Ds K. SCHILDER, Nassauaan 12, Oegstgeest.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f250 per halfjaar bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland f750 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Karl Barth's positieve negativiteit. II. — Uit de Schrift: De levenskeuze. (Ruth 1:14b.) — Kerkelijk Leven: Recht en economische noodzaak. Kerkelijk leven in Ned.-Indië: De vergadering van de Classis-Batavia. — Lit. en Kunst: „De luister van het Land". — Geestelijke Adviezen: „Het gekroonde riet en de rookende vlaswiek". — Pop. Wet. Schetsen: Het Chiliaanse en het Oude Testament. XXVI. — Muz. Kroniek: Het 10-jarig bestaan der Nederl. Bachvereniging en Bach's Grosse Messe in H. Moll. — Perschoonw. — Stemmen uit onze Kerken. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

Karl Barth's positieve negativiteit.

„Die Not der evangelischen Kirche".
Zwischen den Zeiten 1931, Heft 2.
II.

Religieus, staande tegenover God, wil Barth alleen maar met de wereld onrecht hebben — wil hij ook als kerk tegenover de wereld alleen maar ongelijk hebben — maar tijdelijk-historisch-psychisch is dat onrecht-bekennen voor God een geweldig positief getuigenis, dat een vervloeking inhoudt tegenover degenen, die dit niet willen erkennen.

Nu zijn er mensen op de wereld, die de scheiding tussen de concrete kerk van Christus (dat is de vergadering der ware geloovigen, overal waar deze zich openbaart als het lichaam van Christus) en de wereld zien als een tegenstelling. Zij staan als Gods volk tegenover de goddeloozen. Zij hebben als geloovigen God lief en de wereld haat God en haat ook hen. Zij hebben dikwijls twistzaken met de wereld. En zij hebben daarin recht. (Ps. 26.)

Tegenover deze mensen nu weet Barth van geen relativisme. Hier is de man, die samen met de wereld „nur Sünder" wil zijn, de geweldige positieve profeet van het tijdelijk getuigenis, dat alleen daar de kerk is, waar de nood is, waar de crisis wordt gekend, waar men zich kent als „Kirche Esau's".²⁾

In zijn artikel noemt hij deze nood, die er, volgens hem, zijn moet om waarlijk kerk te zijn, de eerste nood.

Dat de geest der eeuw alle vastigheden der Schrift ondermijnde, zoodat men zich niet meer op een tekst beroept met de woorden: „tstaat in den Bijbel en dan weet ik zeker, dat het zoo is — dat is volgens hem een nood, die hij de kerk behoort. Want dat is juist een teken dat Gods Woord niet menselijk te verstaan is. Die nood moet er zijn. Dat kan niet anders in deze wereld.

Dat de zedelijkheid ook in Christelijke kringen in crisis wordt gezien — dat is een teken, dat we „nur Sünder" gaan worden in de kerk, steeds zieker — en dus steeds meer „vaten des toorns" en tegelijk „vaten des erbarmens". Ook de z.g. zedelijke verwildering is geen nood, die niet bij de kerk zou behooren... deze nood is niet tijdelijk-historisch-ethisch te ontkomen. Daárover zou Barth geen klacht opheffen. Er is niets aan te veranderen.

„Is te dragen in de „getroster Verzweiflung" dat de eigen is aan het „geloof".

En de kerk, waar die nood niet was... waar men zegt: ik weet, het staat in den Bijbel — en waar men zegt: ik wandel als uw knecht en vind mijn lust in Uw gebod — ja, daar is de kerk van Christus niet... zegt Barth.

Waar het getuigenis van Barth — „nur Sünder" — met de wereld — niet is, daar kan het nog komen. Maar waar het wordt tegengestaan door bovengenoemde kerk met de belijdenis: hier is Gods volk, en daar zijn de vijanden; hier is positieve werkelijke gerechtigheid, en daar is positieve werkelijke ongerechtigheid, daar is voor Barth zeer ernstig „des Teufels letzte Versuchung".

Hier blijkt wel, hoe felle vijand van „Gods volk"

hier spreekt. Welk een „Goliath" hier snoeft tegen „Gods slagorden".

En zooda Goliath zeer terecht in zijn smalende redevoering van de Israëlieten kon zeggen: gij zijt knechten (slaven) van Saul, zoo kan Barth ook met reden de Deutsche evangelische Kirche beschuldigen. „Is er waarlijk niet beter gesteld als met Israël in Sauls dagen. En hoe is het bij ons?

En toch... David hoorde in dat schimpen op het Israël van zijn tijd, dat „een koning had als de andere volken"... dat zijn God werd gelasterd in Zijn volk.

Zoo kunnen we in den smaad van Barth tegen de Deutsche kerk, die een „general-superintendent" heeft (Dr Dibelius), welke beweert: „Wir haben eine Kirche!" — zoo kunnen we toch in den smaad van Barth op deze woorden... proeven hoe het positief Christelijk leven in Duitschland meteen wordt aangevallen.

In den grond der zaak komt de hevige positieve kritiek van Barth op alle werkelijke zonden en ellenden der Deutsche kerk toch neer op den eisch, dat de kerk het getuigenis van Barth zal aannemen en zal worden „kerk onder 't kruis".

Men weet wat „kruis" bij Barth beteekent: Christus wou niets zijn dan kruiseling; zóó moet de kerk niets anders willen zijn dan kruisdragster, dat is: Kerk, die belijdt met de wereld samen „nur Sünder" te zijn, „nur Kirche Esau's", en die dit blijft getuigen „in getroster Verzweiflung".

„De kerk waar Christus gekruist is", dat is de beste definitie die deze kerk van haarzelve kan geven. Zoo, als kerk van menschen die Christus kruisigen, zoo als kerk van „nur Sünder", is zij (niet: wordt) kerk van vergeving, geloof en hoop (pag. 94). „Is een kerk van zondaars en Christus staat daarbuiten, steeds — en wie het zóó ziet, die ziet het goed en geloof in de genade. Een kerk waar men Christus „heeft" is mis. De kerk, die weet, dat zij Christus kruisigt, dat is de ware kerk.

Maar Johannes schreef: die in de leer van Christus blijft, deze heeft beide den Vader en den Zoon. 2 Joh. vs 9b. En in 1 Joh. 5:2. Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben wanneer wij God liefhebben en... zijn geboden bewaren.

Trouwens, de Heilige Schrift is steeds positief bij de beschouwing van de kerk des Heeren. En de Heilige Schrift spreekt maar niet dialectisch-paradoxaal van de opstanding, zooda Barth doet op pag. 95. De kerk van Psalm 44 was wel positief in haar pleiten op de verhouding waarin zij tot den God den Verbonds was gesteld.

Barth kent deze positieve kerk niet. Hij zegt: de kerk is er slechts, als zij de onverdiende, vrije goddelijke verkiezing van te voren recht geeft ook al zou God haar verwerpen. Mozes pleitte anders.

Dat nu de „evangelische Kirche" dit getuigenis van Barth niet mede getuigt — dat zij niet „Kirche in Not" wil zijn, dat is de nood der kerk, die Barth door zijn getuigenis wil wegwerken. „Dasz ihr (de kerk) d a s (die belijdenis) fehlt, das eben ist die Not der evangelischen Kirche". En die nood is aanleiding tot positieve actie. In Januari 1931 hield Barth deze rede in Berlijn voor een ontzaglijke schare, die diep onder den indruk kwam van den profetischen gloed van het getuigenis. Op 13 Februari sprak hij in Bremen en 14 Februari in Hamburg.

En op den omslag van de aflevering van „Zwischen den Zeiten" is boven de Inhoudsopgave met groote roode letters deze lezing aangekondigd!

En zelfs onze Standaard gaf er een berichtje van, dat de rede in „Zwischen den Zeiten" verschenen was.

Barth steekt de klaoen.

Hij heeft een positief doel.

Tegen de positieve kerk, die weet wat er in de Schrift staat en die weet dat haar Heere is op-

gestaan en die zegt, dat zij den Heiligen Geest heeft.

Hij getuigt hier niet maar tegen de zonden der kerk, tegen den afval van 't geloof, tegen de verwildering der zeden, tegen de Schriftcritiek en den revolutiegeest, tegen imperialisme en communisme en fascisme — neen, hij getuigt tegen het positieve Christendom — tegen de „knechten van Saul".

En hij heeft gelijk: de kerk is geknecht. Door den geest der eeuw, heel erg.

Maar hij, die het ze verwijt, is de Goliath, de geweldige van dezen geest der eeuw, die consequent alle goede positieve gerechtigheid van Christelijk leven (welke Gods Woord eischt in het Verbond als vruchten des Geestes, Gal. 5:22) zonde noemt en alzoo de concrete grens tusschen kerk en wereld wegneemt.

En hij spreekt met een overtuigingskracht en een consequentie, die verschrikt.

Ik zie Sauls knechten vluchten. En Jonathan beven... en Saul vragen en prijzen uitloven...

Maar de groote Zoon van David leeft in den hemel en Hij volgt den strijd Zijner kerk.

Hij ergert zich aan het smaadwoord over die knechten van Saul, die toch Gods volk zijn. Hij ergert zich méér en zuiverder dan David in de slagorde.

Hij ontferme Zich over Zijn kerk in Duitschland — en... bij ons. En Hij verlosse de knechten van Saul (helaas, onze zonden!) om Zijns Verbonds wil. En Hij neme ons weer geheel onder Zijn hoede bij Zijn Woord, in Zijn schaapskooi bij elkander — we zijn zoo verstrooid door den vijand en door onze halfheid en ongehoorzaamheid.

En Hij geve de kerk trouwe herders, die niet den rechtvaardige bedroeven en den goddelooze vrijspreeken. Ezech. 13:23.

Men leze het zuivere reformatische boek, dat zoo pas verscheen over Nehemia, door Ds L. Oranje, men leze daarbij het klassieke verhaal in Nehemia zelf en zie dan hoe de Schrift spreekt over kerk en wereld en over de vijanden van Sion.

Biggekerke.

A. JANSE.

¹⁾ Alleen maar zondaar (zondaren).

²⁾ De „Esau's-kerk".

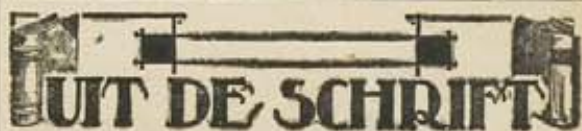
³⁾ In de getrooste vertwijfeling.

⁴⁾ Wij hebben een kerk.

⁵⁾ Een kerk-in-nood.

⁶⁾ Dat haar (d.w.z. de kerk) dit (nl. deze belijdenis) ontbreekt, dat is nu juist de nood van de „evangelische kerk" (de „officiële" Luthersche kerk in Duitschland).

⁷⁾ Het tijdschrift, waarin Barth en zijn kring zich uitspreken.

UIT DE SCHRIFT

De Levenskeuze.

En Orpa kuste hare schoonmoeder.
Maar Ruth kleefde haar aan.

Ruth 1:14b.

Altijd aantrekkelijk is die eenvoudige geschiedenis van Ruth, die ons in het Bijbelboek, naar haren naam genoemd, in eenvoudige woorden wordt medegedeeld.

Dat boek is het kleinste onder de geschriften van het Oude Testament, maar het behoort voorzeker niet tot de minst bekende en geliefde gedeelten van het Woord des Heeren.

Op Zondagschool kunt ge de kleinste kinderen er mee boeien, als ge verhaalt van de Moabietische, die door de wondere leiding van Israëls God in Juda's stam wordt ingeënt; maar ook bij bijbellesing of in predikatie kunt ge de volwassenen met gespannen aandacht naar u doen luisteren, en menig hart ontroeren als ge van deze verkorene des Heeren gewaagt.

En inzonderheid als ge de openbaring van het genadewerk Gods aan haar hart bij het doen van haar levenskeuze teekenen gaat, neigt zich de ziel van menig zoekend kind van God, om te ontwaren, of iets van hetgeen háár tot háár levenskeuze drong in eigen binnenst wordt gevonden.